

# ZGODNJA DANICA.

## KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za  $\frac{1}{2}$  leta 1 gl. 80 kr., za  $\frac{1}{4}$  leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 3. malega srpana 1896

List 27.

### Govor

pri cerkveni slovesnosti družbe salezijanskih sotrudnikov, povodom praznika Marije Pomočnice.

(Marija, pomočnica kristjanov in varhinja Boskovih naprav.)

(Konec.)

(Drug izgled.) Na vse zgodaj nekega dne gre gospod Mihael Rua, tedanji prefekt v Boskovem zavodu, in več tovarišev z njim po mestu k dobrim ljudem prosit pomoči. Ob jednajsti uri pridejo vsi domov, prineso pa seboj le 1000 lir zaterjevaje, da je vsaka daljna stopinja od več, ker ni nikacega upanja, da bi še kje kaj denarja dobili. S strahom naznanijo to svojemu vodju Bosku, kateri je precej potreboval ne samo 1000 lir, ampak 4000 lir. Toda, Bosko se ne ustraši pri tacem odgovoru. Kako si je pač pomagal? Okoli ene ure popoldne vzame svoj klobuk ter gre čisto Božji previdnosti prepustivši svojo pot nevedoč, kam bi prav za prav se obernal, da bi dobil še 3000 lir. Ko pa tako zamišljen stopa, ga pokliče lepo bogato oblečen hišni strežaj in ga prosi, naj stopi v hišo. Bosko te velike palače ni poznal; ko pa noter gre, stopi v sobo, kjer je v postelji ležal postarn, bogat bolnik, kateri je terpel velike bolečine. Bolnik ga nagovori: „Oh, ljubi moj oče, Vi mi zamorete pomagati na noge.“ „Tega Vam jaz ravno tako želim, kakor Vi sami,“ odgovori mu Bosko. „Kako dolgo pa ste že bolni?“ „Tri leta že sem v postelji. Ne morem se ganiti, zdravniki pa mi ne dajo upanja, da bi ozdravel. Oh, ako bi mi Vi pomagali, potem za Vaše naprave ne bo slabo.“ „To se pa ravno vjema, zaverne Bosko, za naprave je treba danes zvečer 3000 lir.“ Bolnik se ustraši ter pravi, da ta svota je prevelika, kacih 300 lir bi že še danes spravil skupaj, ne pa 3000. Ko Bosko to sliši, vstane, se priporoči in hoče iti, kar ga bolnik kliče: „Pa vendar, gospod oče, kaj bo pa z mojim zdravjem?“ „Ljubi moj gospod, jaz nimam moči Vas ozdraviti, ljubi Bog seveda ima to moč, če se pa z njim tako skopo ravna?“ — „Ali pomislite vendar, častiti gospod oče, 3000 lir!“ — „Jaz jih ne tirjam!“ zaverne Bosko, vstane in hoče oditi. „Naj že bo, polajšajte mi nekoliko moje bolečine in

gledal bom, da 3000 lir do konca leta skupaj spravim.“ „Kako, do konca leta, saj sem Vam že rekel, da jih potrebujem že do današnjega večera.“ — „Do danes zvečer, do danes zvečer! Jaz še toliko pri hiši nimam in moral bi v menjalnico poslati po denar, to bi dalo preveč sitnosti.“ „Idite kar sami po denar pa si bote sitnosti prihranili,“ reče Bosko. „Vi se norčujete, častiti gospod oče, ali Vam nisem povedal, da že tri leta ne morem iz postelje?“ „Pri Bogu ni nemogoča nobena reč! Prosimo le Pomočnico kristjanov za pomoč!“ Na to pokliče Bosko vso družino, bilo jih je skoraj trideset vsih skup, dokaz, da rečenih 3000 lir ni presegalo premoženja bolnikovega. Molil je molitev, pri kateri so bili vsi pričujoči, nato zaukaže bolnika obleči. Toda strežaji se izgovarjajo: „Gospod že tri leta ni rabil svojih oblačil, saj še ne vemo, kje so shranjena.“ „Pa pojdite in jih kupite,“ zaverne jih bolnik nevoljno. „Vbogajte vendar častitega gospoda očeta!“ V trenutku, ko se to godi, stopi zdravnik v sobo. Ostermi in pravi, je li bolnik ob pamet prišel, ter mu zažuga, ne se ganiti iz mesta. Po daljšem iskanji vendar najdejo obleko, bolnik se obleče ter gre sam brez opore in lahko gori in doli v veliko začudenje zdravnikovo in vseh pričujočih. Zdaj zapove bolnik kočijo pripraviti ter konje jvpreči, prej pa še sebi jedi prinesiti. Bolniku že dolgo let ni jed tako dobro dišala, kakor danes. Kakor ves premlajen in čverst stopa po stopnjicah, stopi v kočijo ter gre v menjalnico po celo svoto denarja, 3000 lir, na katere je Bosko v sobi čakal. To darilo pa ni bilo zadnje; še velikokrat je potem ta bogati gospod dajal po veliko za Boskove naprave. Bil pa je tako vesel in srečen, da ni mogel jenjati vedno ponavljati: „Zdrav sem, popolnoma sem zdrav.“ „Vi ste vzeli iz menjalnice denar, Marija pa je Vas vzela in vzdignila iz postelje,“ je djal zdravemu gospodu smehljaje Bosko.

Ljubljani v Gospodu, veliko je tacič čudovitih uslišanj po Mariji na prošnjo pobožnega mašnika Janeza Boska, pa že te tri dogodbe nam jasno pričajo, da Marija prav priserčno ljubi in varuje Boska, pričajo nam, kako ljuba so ji dela Boskova; katera tako čudovito podpira in varuje z Boskom vred

Predragi, kakor pa je Marija v življenji Boskovem po Bosku tolikrat čudovito pomoč delila, tako tudi sedaj po smrti Boskovi velikokrat čudovito pomoč deli tistim, ki se priporočajo njej „Mariji Pomočnici“, ki se časti posebno v cerkvi, katero ji je sozidal Bosko. Da je temu res tako, spričuje nam premnogo uslišanj na prošnjo „Marije Pomočnice“, kakor se vidi na raznih in dragocenih zaobljubljenih spominkih visečih ter na ogled razpostavljenih v kapeli dotične cerkve; spričujejo nam pa to tudi razna uslišanja na prošnjo „Marije Pomočnice“, kakor se naznanjajo v salezijanskem mesečnem listu.

Ljubljeni v Gospodu, ali pa niso vsa ta čudovita djanja pod varstvom Marijinim tudi gotova spričevanja, da Marija, kakor tako čudovito varuje Boska in njegove naprave, ljubi, brani in varuje tudi tiste, kateri Boskova dela ter njegove naprave podpirajo, jih zagovarjajo ter kakorkoli mogoče razširjajo?

Predragi ali ni to tolažilno in veselo tudi za nas, ki smo sotrudniki družbe salezijanske, katera je pod tako mogočnim varstvom Marijinim? Ljubljeni v Gospodu, ali ni to tudi zagotovilo, da bo Marija varovala in ljubila tudi nas, ki se trudimo, da bi se ta družba tudi pri nas, v naši domovini razširila? Bog daj, da bi že skoraj se zgradilo pri nas „zaveščišče in vzgojevališče“, ki se ima izročiti družbi salezijancev? Bog daj, da bi kmalu nastalo v naši domovini tudi „salezijansko misijonsko semenišče“, kjer bi se tudi naši mladenči lahko posvetili misijonskemu življenju v razširjanje sv. vere in v rešenje duš ne le doma, temveč tudi po ptujih krajih ter med neverniki, katerih je še nebrojno veliko po Ameriki, Afriki, Aziji in drugod. O koliko plačila, predragi, si bomo nabrali pri Bogu; o kako si bomo zagotovili ljubezen in varstvo Marijino, ako si bomo po svojih močeh prizadevali za vstanovitev salezijanskih naprav tudi v naši domovini?

To pa, predragi, bomo nekako najpreje dosegli, ako smo udje družbe salezijanskih sotrudnikov. Predragi, pristopajmo tedaj radi in obilo v to družbo! Saj je to družba, katera je Mariji tako ljuba; je družba, v kateri so vsi nebrojni udje kakor velika armada, kjer melijo in delajo v enem duhu vsi za jednega in jeden za vse pod vidnim varstvom Marijinim. Predragi, varstvo Marijino, obilni odpustki podeljeni salezijanskim sotrudnikom, priporočilo sv. Očeta, namestnika Jezusa Kristusa na zemlji, ter papežev blagoslov, katerega so sv. oče Leon XIII. podelili tudi nam vsem, ki se danes tu v naši beli Ljubljani vdeležujemo slovesnosti v tej cerkvi ali pa današnjega zborovanja družbe salezijanskih sotrudnikov, vse to nas vabi, da radi pristopajmo v družbo salezijanskih sotrudnikov ter z vso gorečnostjo podpisamo doma in na ptujem delo salezijansko v blagor mladih, razširjanje sv. vere ter zveličanje duš, v večjo čast Božjo in slavo Marijino! Ljubljeni v Gospodu, podpirajoči dela salezijanska, si bodimo svesti, da bo Marija „Pomoč kristjanov“, ljubila tudi nas, varovala nas v življenji in v smrti ter nas po tem življenji srečno pripeljala v sveta nebesa, kjer se bomo za Bogom v neizrekljivi radosti in veselji naj bolj veselili pri Mariji, ko jo bomo gledali, hvalili in častili, kakor nam veli prelepa Marijina pesem: „Za Bogom častimo Marijo najprej!“ Amen.

Janez Smrekar, katehet.

## Vzvišenost duhovenstva nove zaveze. Nasledniki ljubezni do bližnjega.

Pervi del. Vvod.

(Prof. J. Repič.)

Kar hočem tukaj povedati, zgodilo se je o zelo nemirnem času. Vojska divjala je po vsi deželi; prav mnogo krajev je bilo že popolnoma opustošenih; vertovi, njive in polja bila so večinoma razdjana; mnogo prebivalcev zgubilo je življenje v teh strašnih stiskah in težavah; vsi, ki so se sovražniku v bran postavili, bili so brez usmiljenja pobiti. Mnogo seljakov bežalo je tudi v sosednje dežele, da reši vsaj svoje življenje. S tem pa revščina še ni bila končana. Ravno ob istem času bilo je zaporedoma tudi več slabih letin. Kobilice polastile so se k temu še pičlega zelenja, ktero je spomlad kljub pomanjkanju dežja privabila iz zemlje; prebivalci morali so se zatorej z največjimi težavami bojevati, ako se niso hoteli ločiti od svojega domovja ter so bili pripravljani, kljubovati vsem pretečim nesrečam. Kolika da je bila revščina po deželi, razvidno je iz tega, da so ljudje slednjič začeli travo in listje jesti, ko drugoga niso mogli več dobiti. Le ob večjih vodah, kjer so lahko razrušene vertove in polja polivali, so toliko pridelali, da so si vsaj ob nedeljah mogli privoščiti nekoliko boljše hrane. Vojska in beda tlačila je vse stanove; vsak moral je več ali manj terpeti; popolnoma umljivo je torej, da so pomanjkanje terpeli tudi pičli duhovni zavodi in samostani, sloveči po svetosti, znanosti, ljubezni do Boga in do bližnjega; kajti, kar so imeli premakljivega blaga, to so jim polagoma odvzele sovražne roke, nepremakljivo blago bilo jim pa je kakor drugim seljakom skoro popolnoma uničeno in razdjano. Ker pri tako žalostnih razmerah posamezne samostanske zadrage niso mogle več obstati v deželi, bili so njeni udje večinoma poklicani v druge, večkrat zelo oddaljene pokrajine, da bi tam svojo bogoljubno delavnost nadaljevali ter tako razširjali čast Božjo. Na ta način bil je zapuščen tudi neki samostan, v katerem so bivali očetje častitljivega reda „ljube Matere Božje Karmelske.“ Njegova okolica bila je najlepša in najrodovitniša v vsej deželi; po neutrudljivi delavnosti pobožnih duhovnov bili so prebivalci samostanske okolice vsi pobožni, bogaboječi, delavni in marljivi; vedno so posvečevali nedelje in praznike, kakor to zahtevate Božja in cerkvena zapoved; vsako nepotrebnost se je te dni opuščalo, lepe navade in običaje so spoštovali in prav redke so bile pri njih hudobije. Vse to bila je posledica občudovanja vredne gorečnosti samostanskih očetov, ki so vodili z besedo, s pisanjem in vzgledom sebi izročene podložnike po potu časnega in večnega blagra ter jih navduševali za vsako čednost, za vse dobro in koristno. Reči smemo, da je tukaj vladal sveti mir med ljudmi, predno je prihrumel sovražnik v deželo; dajali so radi in veseli Bogu, kar je Božjega, in vsled tega tudi cesarju, kar je cesarjevega; kajti dober katoličan je vedno tudi dober, priden in zanesljiv državljan. Pokazalo se je tu prav očitno, kako varno merilo za časno srečo in za zadovoljnost prebivalcev je tudi spoštovanje in čast, ktera se skazuje svetemu duhovskemu stanu; s ponižnostjo in zaupanjem oklepali so se verniki besede, naukov in opominov od Boga jim danih voditeljev — duhovnov. Zatorej



bilo je tudi blagoslovljeno njih delo in živeli so v miru, v blagostanju in zadovoljnosti. Šele ko je prihrumela vojska v deželo, bili so vznemirjeni ter zapustili večinoma ljubljeno domovino, da se izognejo strašnim krutostim, ktere so se kmalu po vsi deželi razglasile. Tudi že omenjeni samostan karmeliški zapustili so na povelje predstojnikov, duhovni, ker je bilo zaprečeno njih nadaljno delovanje in se njega prebivalci niso imeli s čim živiti; podali so se v druge samostanske hiše. Le trije udje ostali so, da ne bi bili starčki ali bolniki, ki niso mogli ubežati, brez vsake pomoči, in da bi tudi samostan ne bil popolnoma prazen in zapuščen. Ljudje iz okolice prinašali so sicer darežljivim duhovnom iz hvaležnosti, da jih v revščini in stiski niso zapustili, sem ter tje majhne darove ali v denarjih ali pa v živežu. Ker pa vsled prežalostnih razmer tudi za denar ni bilo mogoče kaj potrebnega dobiti, pretekel je marsikaterikrat cel dan, da si redovniki lakote še s kruhom niso mogli potolažiti; pri taki priložnosti zapustil je eden redovnikov s torbico v rokah samostan ter šel po okolici od hiše do hiše živeža prosit; kajti njih priserčno usmiljenje z ljudstvom, njih vedna skerb za časni in večni blagor prisilila je tudi njih vsled pomanjkanja živit zapustiti samostan; z vdanostjo v Boga prenašali so tudi oni pomanjkanje, vedno upajoči in pričakujoči boljših časov. Tako podal se je tudi neko lepo jesensko jutro eden izmed teh treh očetov, čeravno ni bil prav zdrav, s torbico v rokah nabirat miloščine; ker pa je v bližnji samostanski okolici že vsega primanjkovalo, podal se je čez gorovje v neko sosedno dolino skoro tri ure daleč. Od jutra do dveh popoldne hodil je od hiše do hiše ter prosil zdaj tu zdaj tam kako malenkost, kak košček kruha, malo krompirja, repe, sadja itd. Ko je bila torbica že precej napolnjena, nastopil je dobri redovnik težavno pot čez stermo goro proti domu, ves vesel in poln hvaležnosti do Boga. Ko je dospel do vznožja gore, bil je že zelo truden in se čutil vsled vročine in nabora oslabelega, tako da se je prav težko naprej pomikal ter moral večkrat počivati in sesti. Med tem ko je drugi pot rabil pet četert ure, da je dospel na verhunc, rabil je sedaj ravno toliko časa za polovično pot. Ves utrujen in bolan postavil je torbico na stran, pokleknil pred v skalo priterjeni križ ter opravil tu prav pobožno molitev; nato podal se je v senco nekega drevesa, da se še nekoliko odpočije ter zadobi novih moči. Čez kake pol ure vzel je zopet torbico ter počasi nadaljeval svojo pot; vedno slabeje mu je prihajalo; večkrat je obstal brez sape ter se oziral okrog sebe, da bi koga dobil, ki bi mu vsaj nekoliko časa pomagal nositi torbico. Z veseljem zapazil je, kako ga dohajata dva močna poljedelca; ta dva, mislil si je, bode ta gotovo tako prijazna ter mi torbico nekaj časa nesla. Ko prideta do njega, vprašata ga smeja se, kaj da nese, in če je morebiti torbica prav težka. Ko jima je povedal, da so ga moči že skoro popolnoma zapustile, in mu slabo prihaja, odgovorila sta zaničljivo, naj le vsebino torbice strese, potem bo gotovo lažje svojo pot nadaljeval, če ne bo imel ničesar nositi. Misliti si moremo, kako zelo so bolele in v serce segale te zaničljive, grenke besede spoštovanja vrednemu duhovnu. Ko je sprevidel, da more v takem stanju zelo težko dospeti v svoj samostan, se je vendar ojačil, klical za njima ter ju prosil, naj bosta tako dobra, da mu le nekoliko časa pomagata breme

nositi ter mu omogočita še isti večer se vrniti v samostan onkraj gorovja. Poljedelca pa sta mu iz daljave namignila z roko ter nadaljevala smeja se in norčevaje se svojo pot.

### Drugi del.

Častitljivi duhoven preterpel je zasmehovanje in poniževanje s potepanjem in vdanostjo v Božjo voljo ter zopet mučno nadaljeval svojo stermo pot; slednjič dospel je vendar na verh gore; potekle so že cele tri ure, odkar je dolino bil zapustil ter dospel na verhunc, od koder je zopet videl svojo domovino in tudi ljubljeno mu samostan, kraj svoje sreče in zadovoljnosti. Tukaj položil je svojo torbico zopet na stran ter molil prav goreče rožni venec. Ko ga je odmolil ter se pripravil svojo pot navzdol nadaljevati, prišel je za njim tridesetleten, reven mož, delavec, ki ga je takoj spoznal, ga prav prijazno pozdravil ter povprašal po zdravju. Precej na prvi hip spoznal je, da je služabnik božji truden in bolehen, ker se je vsak trenutek naslanjal na kako drevo ali kako skalo. Brez vsacega nadaljnega vprašanja vzel je duhovnu torbico iz roke, prijel ga še za roko ter počasi peljal po kamniti in težavni poti; cele dve uri sta rabila, da sta dospela v dolino na svoj dom; dospevši do samostanskih vrat sta pozvonila; hlapec jima je odperl; revni delavec nesel je torbico še v refektorij (obednico) ter se na to s priserčnimi in ponižnimi besedami poslovil od njega, kateremu je toliko dobroto skazal. Kako blago serce je imel ta delavec, razvidno je tudi iz tega, da ni hotel sprejeti malega daru, ktere ga mu je samostanski predstojnik ponujal za njegov trud. S prav prijaznim „ljubi Bog vam to poverni zdaj in v večnosti“ odpustil ga je pobožni, častitljivi samostanski višji. Kleče poljubil je revni delavec duhovnu roko, pokropil se z blagoslovljeno vodo ter ves vesel in srečen zapustil posvečeno mesto. Kako se je moral v tem trenutku zahvaljevati njegov angelj varh ljubemu Bogu za prelepo, blago delo, ktero je zveršil njemu izročeni varvanec tekom zadnjih ur! —

Samostanski prebivalci, kterim so darovali hvaležni ljudje nekaj darov, bili so zopet za nekaj dni preskerbljeni s potrebnim živežem. Mož pa, ki je prosečemu patru tako lepo pomagal, bil je čez noč pri svojih znancih v vasi, drugi dopoldan pa je opravil vse, kar je imel, ter se proti poldnevu vrnil čez gorovje domov. Hodil je že eno uro navkreber, in kar na mah nastala je nevihta, ki je pot vsled obilnega dežja tako omehčala, da je moral naš popotnik precej velik ovinek napraviti. Ko je po tej novi poti počasi korakal, prišel je do utice starega pobožnega puščavnika. Ko ga je ta iz daljave zagledal, stopil je iz svoje utice ter mu zaklical: „Bodi mi serčno pozdravljen, ti srečni mož! Kam pa si se prav za prav namenil?“ — Revni popotnik je zdajci obstal ves začuden, ni vedel, kaj se mu je zgodilo, ter ponižno vprašal: „Dragi prijatelj, zakaj me srečnega imenujete? Saj sem le reven, ubog človek, ki si v potu svojega obraza služi vsakdanji kruh, ki se mora bojevati z revščino in pomanjkanjem ter odvisen od milosti in dobrovoljnosti drugih ljudi.“ — Na zopetno vprašanje, kako da pride do take nezasluzene hvale, dejal mu je prijazni puščavnik: „Ali nisi imel včeraj srečo, odvzeti nekemu božjemu služabniku, ki je ves utrujen in bolan lezel v goro, košarico ter mu jo nesti v samostan? Ali ne sprevidiš lepote svojega

dejanja, blagosti svoje duše? In to si storil iz lastnega nagiba brez vsake prošnje; peljal si duhovna tudi za roko, čeravno si bil že s torbico obložen; ljubi Bog moral je veselje imeti nad teboj! Bodi mi tedaj pozdravljen v moji revni koči! Ostani tu in počij se! Zelo srečen si in zavidanja vreden, in srečni bodo tvoji otroci!" — Nato prinesel mu je puščavnik nekaj kruha in sadja, s čemur si je popotnik svojo lakoto potolažiti mogel. Ker so mu pa besede, ktere je puščavnik govoril, bile vedno po ušesih, in on njih pomena ni mogel uganiti, upal se je vprašati: „Povejte mi, ljubi mož, popolnoma odkritoserčno, kako sem prav za prav prišel do te čisto nezaslužene hvale? Ali sem morebiti več storil, česar ne bi zahtevala od mene ljubezen do bližnjega?" — Nato odgovori mu puščavnik: „Priatelj, včeraj daroval si popolnoma nenaprosen svoj čas in svoje moči, da si pomagal, revnemu, utrujenemu in bolnemu duhovnu; da, prijatelj, nebo samo veselilo se je nad tvojim blagim činom. Plačilo za to gotovo ne bo ostalo. Pred teboj šla sta dva močna može ravno isto pot; tudi ona videla sta častitljivega služabnika Božjega; videla sta, kako je onemogel na skali sedel, slišala sta njegovo ponižno prošnjo, naj mu za Božjo voljo nekoliko pomagata, da lažje pride čez goro v svoj ljubljani samostan; vendar nista hotela njegove prošnje uslišati; smejala sta se, ga zasramovala, ter šla svojo pot naprej. In, dragi mi gost, ozri se sedaj tu doli v dolino! Vidiš, kako ravno čolnič plava čez jezero! Vidiš, kako ga od vseh strani obdajajo razburjeni valovi ter žugajo s smertjo vsem, ki hočejo v njem priti na onstranski breg. V ravno tem čolnu peljala sta se pred dobro uro omenjena možaka, in ko sta prišla na sredo jezera, prevrnil je od vetra zapojeni val čolnič ter oba poslal v prežalostni grob; padla sta v roke vsegamogočnega Boga!" — Revež prestrašil se je pri tej novici. — „Da pa še bolje sprevidiš, nadaljeval je puščavnik, kako dopadljivo je bilo Bogu tvoje požertvovanje, hočem ti nekaj verstic o vzvišenem duhovenstvu nove zaveze prebrati; ko jih boš slišal, ti bo tudi umljivo, zakaj sem te srečnega imenoval, ko si se moji koči približal, in zakaj se po tvojem obisku tako zelo veselega čutim." — Sedaj prinesel je puščavnik veliko knjigo, položil jo na mizo, jo odperl ter to le iz nje bral:

1.) Sv. Bernard govoril je duhovnom na nekem shodu tako-le: „Kakšno čast vam je Bog izročil! Kako vzvišeno službo opravljate! Bog vas je bolj odlikoval ko kralje in cesarje; vaš stan povzdignil je nad vse stanove; da rečem še več, povzdignil vas je nad angeli in nadangeli, kerube in serafe; kajti ni izvolil angeljev, temveč potomce Abrahamove za orodje odrešenja, tako tudi ni izročil angeljem, temveč ljudem, in sicer le duhovnom, spremembo kruha in vina v Telo in Kri Jezusa Kristusa."

2.) Sv. Efrem piše: „Velika in vzvišena, neizrekljiva in neskončna je čast duhovna, občudovanja vredni čudež. O koliko čast ima strah in občudovanje vzbujajoče duhovenstvo v sebi!"

3.) Sv. Kasijan pravi: „Duhoven božji, premišljuj visočino neba; ti stojiš višje; ali lepoto solnca, lune in zvezd, ti si bolj vzvišen; ali mogočnost vladarjev, ti si večji; samo Stvarnik je nad teboj."

4.) Veliki sveti cerkveni učenik Avguštin, ta luč svoje dobe, piše poln občudovanja o duhovenstvu Božjem tako-le: „O spoštljiva čast duhovnov, v ka-

terih rokah postane Sin božji meso, kakor v deviškem telesu!"

5.) Hugon od Št. Viktorja navdušeno zakliče na mestu, kjer govori o duhovski službi: „O velika čast, čudežna moč, vzvišena, prelepa in strašna služba!"

6.) Tridentinski zbor uči v sklepih 21. seje: „Pripoznati moramo, da se nobena druga tako sveta in Božja služba od kristjanov ne more opravljati, kakor ravno ta čudapolna skrivnost (namreč sv. maša), po kateri se vsak dan daruje po duhovnih na oltarju ona oživljajoča daritev, ktera nas zopet združuje z Bogom Očetom." (Konec nasi.)

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Pobožnost Jezusovega presv. Serca v tukajšnji uršulinski cerkvi. — Konec.)

Najpervo, česar nismo zadnjič še omenjali, časti se presveto Serce s tem, da se človek varuje greha. Vse pobožne molitve na čast presv. Sercu, vsi pobožni izdihljeji, vse zunanje pobožne vaje bi ne bile pravo češčenje presv. Serca, ako bi pa človekova duša še vedno bila udana grehu. Evangelijski mladenič je prašal Gospoda Izveličarja: „Gospod, kaj naj storim, da bom dosegel večno življenje?" In Jezus mu je rekel: „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi." To je tedaj prvi pogoj za pravo češčenje presv. Serca: varuj se greha in vojskuj se zoper njega, spolnuj zapovedi, potem še le začni opravljati one posebne pobožnosti, ktere smo opisali v zadnjem listu! —

Konečno si hočemo še nekaj ogledati, namreč „šolo presv. Serca." To presv. Serce nas uči marsikaj, in mi, če hočemo biti pravi častilci Njegovi, moramo se do Njega učiti, Ga opazovati, poslušati, skratka — k Njemu v „šolo hoditi!" Kaj pa se to pravi? To se pravi, Njemu podobni postati. Oče in mati sta zelo vesela, ako jima je otrok podoben bodisi po telesnih ali dušnih lastnostih. Tako nas bo tudi nebeški Oče le takrat spoznal za „svoje", le takrat nas bo vesel, ako bomo Njemu podobni. Toda kje moremo mi Boga videti, kje Ga opazovati, da bi se mogli Njemu podobno ravnati? Imeti bi Ga morali pred očmi; opazovati Njegova dela, poslušati Njegove besede, premišljevat Njegovo ravnanje — toraj pred očmi Ga moramo imeti, da se bomo mogli po Njem vsposodobiti. Zato je neb. Oče poskerbel; poslal nam je na svet lastnega Sina, ki je človeško naturo na-se vzel; postal nam v vsem enak razven greha. Premišljujmo torej Njega; opazujmo Njegovo Serce in spoznali bomo, kakošni moramo tudi mi biti, ako hočemo Bogu podobni in dopadljivi postati! —

Jezusovo presv. Serce je napovedalo boj trem najhujšim sovražnikom človeštva; poželjenju očíj, poželjenju mesa in napuhu življenja. Posnemajmo Ga tudi v tem in podobni Mu bomo!

Jezusovo presv. Serce najpervo ni streglo poželjenju očíj — t. j. hrepenenju po bogastvu in posvetni veljavi! O kako lepo je bilo to Serce v tem oziru! Kristus je bil ves reven. Rekel je: „Lisice imajo sveje berloge; ptice pod nebom imajo svoja gnjezda, le Sin človekov nima toliko, kamor bi položil Svojo glavo." Reven je bil tako, da so mu drugi skerbili za potrebne reči, za hrano, obleko itd. In



na križu visečemu so vzeli vso obleko ter si jo razdelili med seboj. — Temu revnemu presvetemu Sercu niso podobni oni, ki imajo krivično blago nad seboj, ki sedme Božje zapovedi ne spolnujejo — skratka: ki ne poznajo razločka med „mojim“ in „tvojim“. To je skrajna meja pravičnosti. Poželjenju očij pa strežejo tudi oni, ki le preveč hrepene po časnem blagu in pri tem zanemarjajo svojo dušo.

Jezusovo presv. Serce dalje ni streglo poželenju mesa. To presveto Serce ni poznalo lagotnosti življenja, temveč samo delo in trud. Terpljenje, grozovito terpljenje na kervavem potu in gori Kalvariji je uživanju ravno nasprotovalo. Koliko vročine, lakote in žeje je ono prestalo, koliko nočij v molitvi prebdelo; koliko dnij daljna pota prehodilo pri oznanovanju nebeških resnic — skratka: to presv. Serce je najjasnejši dokaz zatajevanja samega sebe. Ono ni prišlo na svet streč sebi, temveč streč drugim. Oni, ki hočejo podobni biti presv. Sercu, morajo ohraniti stanu primerno čistost, križe in težave morajo od Boga poslane ali pripuščene sprejemati. Torej oni katoličani, ki ne spolnujejo cerkvenih postov, ki se ne zderže mesa ob gotovih dneh, ki ne ohranijo stanu primerne čistosti — oni ne krote poželenja mesa; niso presv. Sercu podobni. —

In tretji sovražnik človekov je — napuh življenja. Tudi tega je Gospod serčno premagal. S čim? S ponižnostjo in pokorščino! Sv. pismo pravi, „da je bil pokoren svojemu Očetu, in sicer ves čas do smerti, pa do smerti na križu.“ Njegova najslajša jed je bila, tako pravi sam, da je spolnoval voljo svojega Očeta. In ponižen je bil tako, da je kaj rad občeval z otroki in reveži; da ni iskal Svoje časti, temveč se je umaknil, ko so Ga hoteli za kralja imeti. Ponižen in krotak je bil tako, da je vel. teden na vse zasramovanje le molčal; da je hlapcu, ki Mu je zaušnico dal, mirno rekel: „Če sem krivo govoril, spričaj; če sem pa prav, kaj me biješ?“

Ponižen je bil tako, da je mogel samega sebe postaviti za izgled ponižnosti rekoč: „Učite se od Mene — krotki in ponižni biti!“

S to Svojo čudovito ponižnostjo in pokorščino je premagal — „napuh življenja“. Oni, ki hočejo podobni biti presv. Sercu, morajo biti tudi ponižni. To ponižnost kažejo s pokorščino do sv. Cerkve — zlasti da posvečujejo Gospodove dni s sv. mašo in opuščanjem hlapčevskih del. To ponižnost kažeš tedaj, ako si poslušen cerkveni oblasti ter jo spoštuješ kot namestnico Božjo. Kdor pa noče spolnovati Gospodovih dnij, kdor je uporen postavni cerkveni oblasti — ta se ne more imenovati ponižen; ta ima „napuh življenja“ v sebi; ta ni Jezusovemu Sercu podoben. In kdor Mu ni, tega Gospod Izveličar tudi enkrat za Svojega spoznal ne bo rekoč mu: „Jaz te ne poznam!“

Pobožnosti tev uršulinski cerkvi se je vdeleževalo mnogo odličnega občinstva ter zvesto poslušalo dobro premišljene, temeljite govore — zopet nov dokaz: „Kristus je res ojenj, ki vnema, ki vžiga!“

**Ljubljana.** Tridnevne duhovne vaje za moške v cerkvi presv. Jezusovega Serca dosegle so velikansk uspeh, kakoršnega se v resnici nismo nadejali. Ko smo zadnjič na tem kraju naznanili duhovne vaje, smo izrekli upanje, da bi mnogo mož porabilo to priliko, da bodo uredili svojo dušo. In hvala Bogu, to se je zgodilo v jako obilni meri, kot ne z lepa kdaj.

Trije zadnji minulega meseca so bili v resnici dnevi milosti, ki se je kazala na mnogoter način. Ljudje navadno mislijo, da je molitev, poslušanje pridig in prejetanje sv. zakramentov le bolj za ženski spol, za zadnje dni so možaki pokazali, da ne znajo nič manj moliti nego ženske, ampak še z večjo vstrajnostjo in večjim pridom. Vsako jutro bilo je čez 600 možkih zbranih v cerkvi presv. Jezusovega Serca, ki je bila po potresu hudo poškodovana, pa je sedaj že kaj okusno in krasno prenovljena v vseh svojih delih. Da je to gotovo veliko število, razvidimo od tod, ako pomislimo, da je bila večina možakov delavskega stanu, ki ne meri svojega časa po lastni uri. Ravno to velja o dopoludanski službi božji, pri kateri je bilo enako število navzočih. Zvečer pa je bila cerkev natlačena in cenili smo število mnogo čez 1000. Vsi in vselej so zvesto poslušali vnete in ognjene govore čč. oo. lazaristov, ki so vodili duhovne vaje. — Vnemo možakov do prejetanja sv. zakramentov pa spričuje to-le: pet duhovnikov je sedelo od 4ih zjutraj do 10ih zvečer v spovednicah in vedno (izvzemši pidige) imeli so obilo posla. Koliko je pa možkih tudi drugod prejelo sv. zakramente, tega ne moremo povedati. Dalje pri vsaki slovesni sv. maši ob 10. uri pristopilo je veliko kerdelo možakov k mizi Gospodovi. Vnema in gorečnost vdeležencev pokazala se je tudi v tem, da se je za vsako tudi najmanjšo stvar, kakor kdo bo nosil nebo. bandera svetilnice, kdo bo svetil Najsvetejšemu itd. ponudilo toliko možakov, da so morali izbirati jih. In zakaj so vse to storili vneti možje? Da bi pokazali svojo živo vero in gorečo ljubezen v Jezusa. Pripomniti pa je še treba, da to niso bili samo možje iz delavskega in rokodelskega stanu, ampak tudi prav mnogo uradnikov in drugih gospodov smo videli, kako so spodobno molili in prejeli sv. zakramente.

Vnetost in navdušenje, ki se je kazalo tako lepo vse tri dni, priklopilo je do verha ob sklepu duhovnih vaj. To je bilo res nekaj veličastnega, ta dolga versta mož, ki so s svečami v roki spremljali svojega kralja, Gospodarja nebes in zemlje v priprosti podobi kruha. To gine, to povzdigne duha, to pokaže odločnost naših mož. Mar mislite, da ni marsikdo moral preslišati od svojega sodelavca ali tovariša marsikake grenke in bridke zabavljice? O, gotovo. Pa to jih ni zaviralo, ampak le pokazalo jim je, da se gre za dobro stvar.

Toraj sklep vam hočem po svoji moči popisati. — Prevzv. knezoškof so obljubili, da bodo imeli v torek sklepni govor. Še pred polu 7. uro se je jela polniti cerkev, ki je bila kmalu do zadnjega kotička napolnjena. Ko odbije sedem. blagoslovi eden misionarjev križe, rožne vence in svetinje. Koj potem so stopili prevzvišeni na prižnico. V blizu uro trajajočem govoru pokladali so udeležencem duhovnih vaj sosebno tole na serce.

„Zdaj se ne nehajo duhovne vaje, ampak, zdaj se šele prav začno. Kajti to, kar ste, dragi možaki, slišali v zadnjih treh dneh, to morate zdaj uporabiti v življenju, ako hočete, da vam bodo duhovne vaje res kaj koristile. Zato vam naročam troje. Pervi, ostanimo terdni: v veri; da to povdarjam je vzrok to, ker so dandanes dvoje verste ljudje. Jedni sploh taje vsako vero, ker taje Boga in dušo; drugi pa so taki, ki sicer verujejo, pa le to, kar se jim dopade kar se jim pa ne dopade, to puste. Vera pa, da je

prava, mora se skazati v pokorščini do sv. katoliške Cerkve, t. j. v pokorščini do papeža, škofov in duhovnov, kajti, ako vsak dela kar se mu ljubi, in ne sluša duhovnov, ta nima prave vere. — Naročamo vam dalje, da se terdno oklenete pravega kerščanskega upanja. Tudi to skušajo dandanes razni ljudje iztrgati, ker taje večnost, ker taje nebеса, ki so naša prava domovina. In s takimi nauki skušajo odvrniti od pravega kerščanskega upanja. — Naročam vam pa tudi ljubezen; o ljubezni se dandanes prav mnogo govori in piše, pa se je prav malo najde. Skazujte ljubezen posebno s tem da pomagata bližnjemu. In potem so prevz. v lepih besedah pokazali, kako naj skerbe mojstri in družinski očetje za to, da njih podložni ne zanemarjajo dušnih dolžnostij, ker s tem jim skazujejo pravo kerščansko ljubezen. — Nato so spodbujali višji pastir niže k stanovitnosti ter so jih vse priporočili Božjemu Jezusovemu Sercu.

Govor višjega pastirja napravil je velik učinek in vdeleženci si bodo te očetovske besede globoko v serce zapisali, se tudi po njih ravnali.

Mej tem pa je zablestel veliki oltar, ki je bil prekrasno ozaljšan v nebrojnih lučicah in tudi moške po cerkvi so prižgali sveče. Prevzvišeni stopijo k oltarju, obdani od velike množice duhovščine, ki je prihitela poslaviti konec duhovnih vaj, in sprevod. Najprej so šli udje kat. društva, za njim z lastnim banderom kat. društvo mladenčev in tudi s svojim banderom društvo kat. pomočnikov, in z gorečimi svečami v roki. Za temi so stopali različni nedruštveniki. Nato pa pridejo gg. bogoslovci, ki so krasno prepevali pesmi v čast presv. Zakramentu, duhovščina in pod nebesom Prevzvišeni z monštranco v roki, obdani od duhovnikov, ki so neprestano kadili Jezusa v hostiji. Za nebom so se zverstili gg. društveniki Marijanske kongregacije in Vincencijeve družbe. Ko so prišli z Najsvetejšim iz cerkve, bila je že tema. Na vedrem nebu nobene zvezdice, a čemu tudi, ko so moške z gorečimi svečami poveljevali kralja nebes in zemlje! Kakor ognjena kača vila se je procesija po Travnških in Parnih ulicah, po Resljevi cesti, Poljskih ulicah in Kravji dolini med slovesnim zvonjenjem, petjem in molitvijo. Večina hiš je bile razsvetljenih, in tudi ljudje, katerih je bila silna množica, so se jako lepo obnašali, le nekaterim je bilo treba sneti klobuke z neumnih, ošabnih glav. Pred cerkvijo pa so naredili možaki s svečami špalir ob straneh in duhovščina s Najsvetejšim se je med morjem lučic podala v cerkev. O da bi vedno gorela luč sv. vere v naših srcih, o moške, kakor so lepo gorele sveče v vaših rokah! In Gospod bo še z večjo zadovoljnostjo zrl na Vas in vas blagoslovil. — Na to so zapeli v cerkvi zahvalno pesem in prav videlo se je duhovnikom, da so z veliko vnemo se zahvalili Izveličarju, da je njih delo tako obilno blagoslovil. Slednjič so Prevzvišeni podelili s Najsvetejšim blagoslov in prelepa slovesnost je bila končana nekaj čez 9. uro. Ljubljanski moške so dokazali jasno, da imajo še žive vere.

Da končane so duhovne vaje, a roditi morajo sedaj sadu. Upamo za gotovo, da bodo pomnili udeleženci vnete govore skerbni misijonarjev in pa prelepe, priserčne besede višjega pastirja. Sadovi so se že res pokazali in zato najprej hvala brez konca Bogu samemu, ki je blagoslovil duhovne vaje. Hvala priserčna prevzvišenemu g. knezoškofu, ki so se po-

trudili, da so poveljali lepo slovesnost. Hvala tisučera voditeljem duhovnih vaj, oo. lazaristom, ki se niso bali niti stroškov niti truda, da so le pomagali mozem, da uredi svojo dušo. A hvala tudi Vam verli moške, ki ste nevstrašeno pokazali, da ste katoliški kristjani, da veste ceniti svojo vero in da vas tudi ni sram te vere očitno pokazati. s tem, da spremeljate Jezusa Kristusa slovesni procesiji. Bog vas blagoslovi!

In končno še to: ob duhovnih vajah se vidi jasno moč milosti Božje. Nek rokodelec je rekel: „Jaz grem eno pridigo poslušat, pa bolj za „špas“; bom videl kaj se bo govorilo!“ In drugi dan so ga videli pri spovednici. Duhovne vaje so napolnjevale vdeležence z vidnim veseljem. Jasno je iz tega, da človeškega serca ne more nasititi, osrečiti posvetno uživanje, temveč človeško serce hrepeni po neki višji hrani: po resnici, po notranjem miru, po Bogu, za katerega je vstvarjeno in kateri edini je more osrečiti. Jasno je iz te obilne vdeležbe tudi to, da so naši moške v sercu, v korenu dobri, sprejemljivi za čeznatorne darove — samo priložnost jim je bilo treba dati, spodbuditi jih; in vse liberalno časopisje (ktero največ škoduje), in brezbožna socialna demokracija jih ne bo potegnila za seboj. Hvala Bogu! Dokler bodo moške tako nevstrašeno kazali svojo vero v Jezusa v sv. R. Telesu, dokler Mu bodo oni z gorečimi svečami delali častno stražo, dokler bodo z toliko gorečnostjo prejemali sv. zakramente, dokler bodo tako zvesto poslušali govore svojih dušnih pastirjev — toliko časa, socialni demokratje, za vas ni tal na Slovenskem; od vas in vaših časopisov obračajo se, zavedni katoličanje — s studom!

**Iz Vodic**, dne 23. jun. (Slovesnost na Šmarni gori) Pretečeno nedeljo, ravno na sv. Alojzija dan, se je veršila na Šmarni gori lepa slovesnost. Blagoslovili so visokočastiti gospod župnik iz Vodic prenovljeno podobo Matere Božje pri „sveti soboti“.

Kaj pa je to: sv. sobota? Sv. sobota je znamenje na Šmarni gori blizu pod verhom, nekoliko v stran od glavne poti, le strma steza pelje mimo. Že dalj časa se je čutila potreba popraviti to znamenje, do katerega imajo ljudje močno zaupanje. Pa kdo bo to storil? Kje se bo našel dobrotnik, ki bi dal potrebn denar? Ljubljana se od nekaj števje med dobrotnike Šmarne gore, in tudi sedaj ni zaostala. Kdo izmed Ljubljančanov pa je ta dobrotnik? Ali naj ga iščemo med bogatini? One! Uboge delavke iz ljubljanske tobačne tovarne so to storile. Videle so, kako je Marija v tem znamenju zapuščena, da še celo svoje obleke nima, ampak da jo ima na posodo od Marijine podobe na Šmarni gori, ki se imenuje: v tronu.

Začnejo zbirati med seboj in nabrale so toliko, da so Mariji kupile novo obleko, katero so prinesle na Šmarno goro še pred Binkoštni.

Hoteče Marijo obleči vidijo, da Marijina podoba ni dosti lepa. Tedaj pravijo med seboj: „Odložimo to slovesnost do nedelje po sv. Rešnjem Telesu, da bomo dale ta čas tudi kip Marijin prenoviti.“ Sedaj pa je bilo še znamenje pregerdo in zopet se je odložila ta slovesnost za 14 dni. Vsega pa niso zmogle uboge delavke. Zato so dali vodiški vč. g. župnik znamenje popraviti in prebeliti na cerkvene stroške. Tako se je vse lepo prenovilo in pripravilo.



Na imenovani določeni dan slovesnosti je prišlo posebno veliko ljudi na Šmarno goro od blizu in daleč, posebno iz Ljubljane. Slovesnost pa se je veršila tako-le:

Najprej je bila pridiga ob 1/4 10 uri. Vč. g. župnik so z znano svojo zgovornostjo kot vvod povedali zgodovino znamenja „pri sv. soboti.“ V petnajstem stoletju so ljuti Turki napadli Šmarno goro, kamor so v tabor pribežali okoličani in tudi prestrašeni Ljubljancani, ter so se v brambo izročili Materi Božji. Vsi zaupljivo kličejo: „O Marija, usmili se nas! O Marija, pomagaj nam! O Marija, reši nas nesrečne smrti!“ In Marija ni zapustila svojih otrok, ki so k njej pribežali in se njenemu varstvu izročili; uslišala jih je. Turki zaslišijo glas, kakor nekdanj Savel: „Kaj me preganjaš?“ Ostermé, obstojé in nazaj zbežé. —

Stara pripovedka pravi, da je po Božjem pri- voljenji Marija poslala sv. Ahacija z ognjenim mečem zoper strahovite Turke, ki so bežali in se dervili po Gorenjskem skozi Kokrško dolino na Koroško. To se je zgodilo ravno na sv. Ahacija dan, neko soboto ob pol dvanajstih. V spomin tega čudnega rešenja stiskanega ljudstva zvoní na Šmarni gori poldne še zmeraj o poldvanajstih. In ker se je to menda godilo ravno v soboto, so znamenje sezidano v spomin tega dogodka imenovali „sveto soboto.“ In to znamenje se je ravno sedaj prenovilo ob obletnici tega dogodka. (Ta dogodek je popisal † Janez Volčič v svojem delu „Življenje Marije Device in sv. Jožefa“ v 8. snopiču, katerega je izdala „družba sv. Mohorja leta 1889. str. 269 in d.)

Potem pa so pridigar izpeljali iz tega dogodka, kako je Marija naše pribežališče v dušnih in telesnih potrebah, posebno pribežališče grešnikov. Kakor je nekdanj odpodila hude Turke, telesne sovražnike; tako naj sedaj odžene še hujšega sovražnika, dušnega sovražnika — greh, in pa satana, ki nas v greh zapeljuje. —

Po pridigi je bila slovesna sv. maša z dvema blagoslovoma. A najlepši del slovesnosti pride sedaj. Po maši prinesejo iz zakristije štiri černo oblečena dekleta na nosilih lepo ozaljšano in s cveticami ovenčano podobo Matere Božje, okoli 20 ali še več družin enako oblečenih pa je svetilo. Vč. g. župnik blagoslove podobo pred altarjem, potem začno peti litanije Matere Božje in ko zapoje: „s. Marija!“ vzdignejo nosilke Marijo, in vsa procesija se vredi in se pomiče mimo puščave sv. Antona proti „sv. soboti.“ Tam so postavili kip Matere Božje v znamenje na določeni prostor, odmolili molitve po litanijah in nazadnje še za dobrotnike in za spreobrnjenje grešnikov, potem pa so zopet nazaj v cerkev šli v procesiji moleč sv. rožni venec.

Tako se je zveršila lepa slovesnost, o kateri se je izrazil tamošnji cerkveni ključar: „Veliko let že hodim na Šmarno goro in marsikatero slovesnost sem videl, pa take še nisem doživel!“

Olepšano je sedaj znamenje pri „sv. soboti.“ Pobožni romar! kadar prideš na Šmarno goro, ne zamudi ga pogledati, če tudi je malo v stran od pota, pa tudi ne opusti malo pomoliti za se in za svoje!

In komu gre hvala za olepšanje Marijinega znamenja? V prvi versti verlim in vnetim častilkam Matere Božje, ljubljanskim delavkam, v drugi vrsti pa

trudoljubivemu in mnogozaslužnemu vodiškemu g. župniku, ki je že veliko storil za Šmarno goro in tudi sedaj kljub potresni nezgodi še skerbi za olepšanje te Božje poti.

Le nekaj še manjka pri tem znamenju, namreč da bi bilo primerno slikano zunaj in znotraj. Se bo li našel tudi kak dobrotnik, ki bi to oskerbel? Marija! Ti vnemi serca k dobrotljivosti do Svojega sve- tišča, ko vendar Ti vsem dobrote deliš; vsaj Te kli- čemo: „O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!“

## I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali srpan (julij.) 1896.

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

*Spreobrnitev višjih indijskih kast, zlasti bramancev.*

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Teobald.** Ta in vsak dan meseca julija naznanjene pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Vedno večje razširjevanje bratovščine presv. Serca Jezusovega.

2.) **Marijino obiskovanje.** Položnost do Matere Božje. Obvarovanje alpskih narodov pred nevarnostmi, v katerih so zaradi občevarja s tujci.

3.) **Sv. Trifon.** Bogu dopadljive volitve poklica. Hudo skušane družine. Nevarno bolni.

4.) **Sv. Ulrik.** Ogersko. Nameščenje mnogih župnij z do- brimi duhovniki. Spoznanje velike nesreče, ki izhaja iz mešanih zakonov. Mornarji.

5.) **Praznik dragocene kervi N. G. J. Kr.** Dostojna ce- nitev našega odrešenja. „Duhovni in obhajanci.“

6.) **Ss. Ciril in Metod.** Slovanski narodje. Kopaljšča, zdra- višča in letovišča. Na sercu bolni in terpeči na živcih.

7.) **Sv. Pulherija.** Zapuščeni kerščanski Armenci. Edinost med boritelji za Jezusa Kristusa. Odvernitev prevelikih izgub na na premoženji.

8.) **Sv. Elizabeta.** Bolniki, ki terpe brez verske tolažbe. Slabi stariši, ki so pozabili svojih dolžnostij. Nevarne operacije.

9.) **Sv. mučenik Gorkumski.** Milost srečne zadnje ure. Berzdanje jezika. Tvorniška mesta.

10.) **Sedem ss. bratov mučnikov.** Češčenje najsvetejšega Zakramenta. Nesrečni zakoni. Odvernitev vpliva slabih gostilen.

## II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše de- žeze poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešes'o- vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka težavna zadeva za dober izid. — Zamotani računi. Zboljšanje okoliščin. — Neka oseba pri premembi stanu. — Neka druga z gerdimi pregrehami za poboljšanje. — Evha- rističen shod v Ljubljani. — Na čast sv. Frančiška Ksav. poseben namen. — Členke nekterih šol za lepo in bogoljubno življenje v počitnicah. — Poklic duhovskega stanu za mnoge mladeniče. — Duhovne vaje za moške, da bi prinašale veliko sadu. — Neka družina, da bi se obvarovala in očistila smertnih grehov. — Neka oseba v hudih skušnjavah in dušnem trpljenju se priporoča

N. Ij. G. in presv. Jezusovemu Sercu za pomoč in razsvitljenje.  
— Sestra priporoča svojega brata še na dalje v molitev za spreobrnjenje.

## Listek za raznoterosti.

**Sv. Alojzij**, pobožna igra v treh dejanjih, ki se bo zadnjikrat igrala v Marijanišču v nedeljo, 5. julija ob 5. uri popoldne. Kdor je še ni videl, tudi oni z dežele, pride naj jo gledat — ne bo mu žal, tako lepa je! Vsebinsko te igre pove že naslov njen: sveti Alojzij. Trinajst oseb je, ki tu nastopajo ter zvestoma govore med seboj. Glavni junak v tej igri je seveda sv. Alojzij, angeljski mladenič. Ta deček, ki predstavlja sv. Alojzija, je res njemu podoben. Kako spoštljivo in počasi hodi, s povešenimi očmi; kako milo zna prositi odpuščanja Orlandu in bratu Rudolfu, naj bi jih oče ne kaznoval, ker sta Alojzija klečečega pred Marijino podobo s kamnom ranila! Solze ti stopijo v oči, ko vse čuješ in opazuješ. Skratka: ves Alojzij se ti tu kaže, kako revežem miloščino deli, najhujšim razžalnikom iz serca odpušča! tudi Orlanda, ki je Alojzija najbolj zaničeval in kradel po gradu, tudi njega hoče prikriti očetovi pravici. Velika je Alojzijeve ljubezen do Boga. Rad bi se podal v Indijo, Afriko in druge paganske kraje kot misijonar, samo zato, da bi tam razširjal slavo Božjo med divjaki ter jih pridobival za Jezusa Kristusa. Slabotnega telesa je sicer, a njegova goreča ljubezen do Jezusa misli, da bo zmagala vse težave. „Ljubezen vse upa.“ Otročje je njegovo zaupanje do Marije. Pred njeno podobo kleči cele ure ter se ji popolnoma izroča. Hudobni duh, ki v podobi mladega zamurčka z belimi očmi in rudečimi ustnicami za Alojzijem stoji, ki Alojzija moti, da je vsa njegova pobožnost sama trma in svojeglavnost, ker noče očeta vbogati — ta hudobni duh vselej zbeži, kedar Alojzij Marijo imenuje. Tega imena ne more slišati. Z hudobnim duhom vred pa nastopi vselej tudi Alojzijeve angelj varuh, kateri ga tolaži, da je njegova pobožnost prava in naj le stanovitost ostane. Pomenljivo je za kerščanske matere v tej igri to, da se od več oseb povdarja: mati ga je napolnila s to „prenapeto“ pobožnostjo; ona ga je že pred rojstvom Bogu darovala; ona je storila, da je Alojzij zdaj tak. Tako so materi očitali posvetni ljudje češ: ona je vsega tega kriva, da Alojzij ni bolj posveten. Seveda je vse to le častno zanjo. Vidite, kerščanske matere, koliko je na vas ležeče pri vzgoji otrok! Ne zmenite se za svet, naj ta govori, kar hoče! Alojzij je zdaj v nebesih; ves svet ga časti — in mati njegova je kriva!

Rudolf, Alojzijeve brat, je pa ves drugačen. Vzgojitelj Tucij sam prizna, da tako „različnih bratov nima celi svet.“ Njega pa veseli le, bobnanje, vojskovanje, grad, posestvo; že naprej govori, kako bodo Nemci iz Italije pognali itd. On sicer tudi moli zjutraj, zvečer, opoldne — a ne preveč. Alojzij je pa na španskem dvoru le molil, bral pa spet molil. Ginljiv je tudi prizor, kako Alojzij očeta Ferdinanda klečeč pred njim s povzdignjenima rokama prosi dovoljenja za vstop v jezuitski red. Oče ga prvič ves jezen zapodi; in Alojzij se globoko prikloni, zakrije z rokami svoj obraz in ves pokoren odide v svojo

sobo, kjer se do kervi biča, da bi omeščal očetovo serce. Lep je bil prizor, kako se Alojzij vpričo vseh slovesno odpove, z vidnim veseljem odpove kot dedič vsem pravicam do velikega očetovega posestva ter vse odstopi svojemu bratu.

Nazadnje so še tri podobe: Alojzijevo 1. sv. obhajilo iz rok sv. Karola Boromeja; očetov blagoslov nad Alojzijem, kjer mati toči solze veselja nad svojim nedolžnim sinom, kateri ji je v toliko radost; in Alojzij v neb. slavi.

Torej še enkrat ta predstava; ne zamudite te prilike!

**Katoliška družba** ima prihodnji torek dne 7. julije na Rožniku sveto mašo za žive in umrle družbenike zjutraj ob petih z darovanjem za uboge podpirane od Vincencijeve družbe.

Dr. A. Jarc, društ. predstojnik.

**Na Studencu** pri Fužinah so obhajali 21. junija popoldne izredno lepo slovesnost, namreč blagoslovljenje novega znamenja lurske M. B. na mostu. Že pred 4. uro se je zbrala nebrojna množica občinstva iz vseh bližnjih vasij, posebno veliko tudi Ljubljancov, na mostu čez Ljubljano in na obeh straneh mostu. Most in bližnja okolica sta bila vsa v mlajih in zastavah, znamenje samo pa kar največ mogoče okrašeno. Ob 4. uri so pričeli slovesnost č. g. poljski župnik s krasnim, slavnosti primernim govorom, nato sta z gospodom kapelanom molila litanije M. B., na kar se je veršil blagoslov znamenja. Po doveršeni slovesnosti so hitele množice v velikih trumah proti znamenju, počastit blaženo Devico in do pozne noči je bilo zelo živahno v bližini znamenja. Streljanje iz topičev je povzdigovalo veselo slovesnost.

## Dobrotni darovi.

*Za opravo ubožnih cerkev:* Stopiče, 28 gld. 50 kr. — Tunjice, 6 gld. 80 kr. — Vodice, 31 gld. 50 kr. — Polica, 28 gld. 20 kr. — Rakitna, 6 gld. 50 kr. — Vrabče, 9 gld. — Želimlje, 10 gld. — Dobrova pri Ljubljani, 42 gld. 42 kr. — Sostro, 42 gld. 60 kr. — Šmarjeta, 25 gld. — Črni Vrh pri Idriji, 36 gld. — Šmihel pri Žužembergu, 10 gld. 5 kr. — Kropa, 14 gld. 20 kr. — Brusnice, 24 gld. 13 kr. — Polhovi Gradec, 6 gld. 20 kr. — Po preč. g. kan. J. Rozman-u, 10 gld. — Po čč. gg. Uršulinkah v Ljubljani, 32 gld. — Zapoge, 5 gld. — Toplice, 34 gld. 50 kr. — Sorica, 37 gld. 80 kr. — Ovsise, 24 gld. 54 kr. — Podgrad, 17 gld. 16 kr. — Borener Terezija, 60 kr.

*Za sv. Detinstro:* Fr. Rihard Vuršt, frančiškan v Novem Mestu, 10 gld. 35 kr. — Č. g. Anton Šmidovnik, župnik v Prečini, 5 gld. — Č. g. Greg. Šlibar, župnik v Rudniku, 5 gld. — Iz Sp. Bernika, 6 gld.

*Za monsign. Jeranovo dijaško mizo:* Martin Triller iz Starrega dvora, 1 gld. — M. J. 5 gld. — Neimenovani 10 gld.

*Za najpotrebnejše misijone:* Po preč. g. P. Jožef Bizavičar-ju, 46 gld. — Tretjerednica, 5 gld.

*Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru:* Č. g. B. Bartol, 20 gld.

*Za sv. Očeto:* Starološka fara, 85 gld.

*Za Salezijance na Kranjskem:* Nekdo 100 gld.

*Za Salezijansko Don-Boskovo napravo na Kranjskem:* Č. g. B. Bartol, 2 gld.

*Za pogorelce v Hrenviški fari:* 1 gld.

*Za razširjanje sv. vere:* M. J. 20 gld.

*Za družbo sv. Bonifacija:* M. J. 5 gld.

*Za revne pogorelce v Hrenovcu:* Č. g. B. Bartol, 2 gld.